

[Boligministeren.]

derefter diskuterer man, hvem der havde opsagt det. Jeg synes egentlig ikke, det var særlig spændende. Det, der kan være af interesse, er, at fejlen ved boligforliget, bl. a. var, at man ikke havde en revisionsbestemmelse i loven, at loven skulle gælde i 8 år uden hensyntagen til den økonomiske udvikling, uden hensyntagen til omkostningsudviklingen. Det er i hvert fald en af de ting, som jeg og mit parti er enige i, at det bør ikke være tilfældet med en kommende ordning. Der må være revisionsbestemmelser, der tager hensyn til det levende liv og ikke bare kører videre med skyklapper på uden at se på, hvordan forholdene er uden for dette hus.

Jeg kan godt igen, som jeg har gjort så mange gange før, gå ind i en diskussion med hr. Guldberg om det almennyttige byggeris forhold, men det er jo den samme melodi, hr. Guldberg spiller hver gang. Hver gang har jeg svaret hr. Guldberg, at de tal, hr. Guldberg nævner, er forkerte. Det, der er sigtet med denne lovgivning, er, at det sociale boligbyggeri skal kunne klare sig selv, skal kunne blive selvfinansierende. Men hr. Guldberg ved som en af boligforligets fædre udmærket, at der ikke var økonomiske muligheder i boligforliget af 1966 til, at de kunne klare sig selv. De 70 mill. kr. om året, de får, har ikke givet dem disse muligheder. Det er altså ukorrekte tal, hr. Guldberg slynger om sig med.

Det, der er tale om i vort forslag, er, at rentesikringsordningen skal ophæves, og at man skal have en indeksslåneordning, så man i starten får en billigere leje, men ved selv at betale renteforskellen senere hen kommer til at betale en højere leje, der kommer til at stå i forhold til den indtægtsstigning, befolkningen har.

Til hr. Dahlgaard: jeg var ikke i tvivl om, at det ikke var boligpolitik. Det var heller ikke boligpolitik, jeg havde i tankerne, da jeg refererede til det, jeg kunne læse mig til fra de radikales landsmøde. Jeg takker for indbydelsen til næste år, som jeg med glæde skal tage imod. Det var diskussionen om samarbejde, som jeg fornemmede den i pressen og i radioen fra referater fra det radikale landsmøde, samarbejde med socialdemokratiet, der interesserede mig. Jeg synes i hvert fald ikke, at forhandlingen senest i 15

mands udvalget har været udtryk for samarbejdsvilje. Jeg vil indrømme, at da jeg så det stykke papir, som man nu vil hævde var en orientering til hr. Orla Møller, sagde jeg: her har vi resultatet af henstillingen fra landsmødet, dér var den åbne, fremstrakte hånd. Men det var altså helt forkert.

Hr. Dahlgaard har brugt megen tid og megen behændighed til at fortælle om alle de faser, der har været i vore forhandlinger om de lejeforhøjelser, som skulle ske i den private boligmasse, og hvor de skulle placeres. Jeg vil ikke gentage det, men henvise til den åbenhed i dette spørgsmål, jeg lagde for dagen i min fremsættelsestale, hvor jeg fremlagde forskellige muligheder med hensyn til disse penge, men ganske klart markerede — og der har ikke på noget tidspunkt været markeret andet fra min side — at de penge, der her kom ind, skulle være besparelser. Det er hr. Dahlgaard, der finder på, at de kunne anvendes til andre formål. Jeg har sagt, at det skal være besparelser, og at de skal gå den ene eller den anden vej. Jeg åbnede muligheder for kommunerne og har i den forbindelse givet udtryk for, at man så måtte lave en ændret byrdefordeling mellem stat og kommune.

Hr. Dahlgaard spørger videre og vil have et kontant svar på spørgsmålet om indeksslåneordningen. Jeg har svaret både i boligudvalget og her i folketinget senest ved første behandling, hvor jeg sagde, at jeg havde forstået, at også hr. Dahlgaard var enig med mig i, at det kunne være nødvendigt med et sikkerhedsnet under en ordning, vi ikke kendte. Det er det sikkerhedsnet, som vi er villige til at spænde ud. Men ellers er vi i princippet enige i, at det ikke skal være en ordning med statsmidler i sig.

Må jeg svare på det generelle spørgsmål, som hr. Bendix stillede: hvad vil socialdemokratiet? Nu vil jeg først sige, for at der ingen tvivl skal være, at den aftale eller protokol, der er tale om, er udleveret til samtlige boligordførere. Men så vil jeg godt dertil føje, at det, socialdemokratiet vil, for det første er en socialt afbalanceret boligpolitik. Det er en boligpolitik, hvor den enkelte borger kan vælge sin bolig uden at skulle tage hensyn til, om det er en økonomisk fordel at bo det ene eller det andet sted, i den ene eller den anden boligform. Man vælger sin bolig ud fra det, man helst vil bo i. Det skal